

Associació d'Estudiants Progressistes

44

Editorial

Publicat el divendres 18 de maig de 2007

El segon semestre del curs 2006/2007 ha servit a l'AEP per realitzar canvis dins l'organització, per tal de continuar la lluita estudiantil en defensa d'una universitat pública i de qualitat que portem realitzant des de ja fa més de 15 anys. Uns canvis necessaris per a afrontar amb garanties i il·lusió renovada els reptes que sorgeixen de la situació política i social globalitzada de l'Europa neoliberal, de la política ambigua del PSOE (totalment continuista en termes econòmics a l'anterior govern del PP però amb més sensibilitat en alguns aspectes socials) i del nou govern tripartit a Catalunya.

La V Trobada d'Estudiants Progressistes i la XV Assemblea Nacional han servit per a debatre i estudiar col·lectivament les línies estratègiques a seguir per a continuar generant el discurs crític que sempre ha caracteritzat l'AEP, i per reafirmar la voluntat unitària i mobilitzadora pel que fa a les lluites estudiantils actuals.

Que no ens la venguin: Universitat pública!

Per la Setmana Santa el govern del PSOE ens va preparar un regal a la comunitat estudiantil: la reforma de la LOU. Una nova reforma que, lluny de complir les expectatives generades a la campanya electoral (quan es prometia una llei per a l'Educació que es desmarqués de la política de privatització i elitització de la LOU del PP) contempla només petites reformes que emmascaren la submissió de l'educació pública a les ordres del mercat.

No contents amb això, el govern segueix les directrius de la Unió Europea, aplicant un conjunt de mesures privatitzadores que es coneixen globalment com el Procés de Bolonya (arran de la conferència de ministres en aquesta ciutat italiana que va obrir l'escletxa per a la introducció total del neoliberalisme a les universitats) sense portar-lo a debat a la societat espanyola, ni tenir en compte les queixes dels sindicats i assemblees estudiantils, del professorat, del rectorat ni del Personal d'Administració i Serveis (PAS).

Un Procés de Bolonya que perverteix les històriques demandes de la comunitat universitària, com per exemple l'exigència d'un nou model pedagògic que s'allunyés de les classes magistrals i contemplés un sistema de participació i diàleg entre professorat i alumnes. Volent aprofitar aquesta consigna, el nou sistema d'avaluació continuada que s'ha introduït simplement afegeix un volum de treball enorme per a l'estudiant, que fa incompatible poder compaginar una ocupació laboral amb els estudis universitaris.

Totes aquestes suposades millores en el model educatiu no van acompanyades del necessari increment pressupostari de l'administració, sinó que substitueix aquesta falta de finançament amb l'entrada d'empreses privades. Precisament la incursió del capital privat a la universitat pública és el motiu que ens alarma i ens preocupa més als estudiants: som conscients que, en aquest sistema, «qui paga mana» i no acceptem que fins i tot a les universitats públiques ens manin les grans empreses.

Veiem amb preocupació com amb el Procés de Bolonya les empreses financeres entren al «Consell Social», un òrgan dotat de competències que haurien de correspondre al Claustre (ara convertit en una entitat buida de poder de decisió) i que no té una representació estudiantil justa, que serà qui finalment decidirà sobre els plans docents que s'han d'aplicar. Denunciem que el pressupost públic destinat a l'educació no anirà destinat a formar persones capaces de pensar per si mateixes, sinó a formar professionals que cobreixin les necessitats de les corporacions inversores.

A Catalunya, l'arribada del tripartit d'«esquerres» a la Generalitat no ha significat pas un avenç en la

lluita per un ensenyament de qualitat, sinó que les directrius a nivell europeu que s'engloben en el Procés de Bolonya i que a l'Estat espanyol estan recollides en bona mesura dins la LOU, s'han aplicat aquí a través de la Llei d'Universitats de Catalunya (LUC), la qual incorpora el mateix caràcter liberalitzador que les anteriorment esmentades. De fet, la vinculació entre la Universitat pública i el capital privat s'ha vist normalitzada en la creació de la Conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa, una institució feta a mida per a les noves exigències que els sectors financers han posat sobre la taula als governs d'arreu d'Europa. Alhora que denunciem enèrgicament que el nou govern català no ha defensat amb prou contundència el sistema universitari públic de Catalunya, entenem que l'enemic són uns interessos econòmics globals que estan fent, a tot el continent, que es revisin les condicions de finançament públic de què gaudien la majoria de règims universitaris europeus fins ara.

Des de l'AEP som conscients que només la nostra lluita, la de tots i totes els afectats, podrà parar la privatització de la Universitat Pública. És per això, que des de fa ja un temps treballem, en marc unitari, des de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (PMDUP) per exigir la derogació de la LOU i la congelació de l'aplicació de les directrius privatitzadores del Procés de Bolonya . Amb aquest objectiu, es van realitzar des de la PMDUP les jornades de lluita europea contra el Pla Bolonya i que van culminar amb la manifestació del 10 de maig a Barcelona.

L'activitat del moviment estudiantil actual ha decaïgut respecte a les anteriors mobilitzacions contra la LOU. El camí a recórrer, doncs, és doblement llarg: d'una banda, vèncer les dificultats actuals per vertebrar una autèntica resposta organitzada dels i les alumnes de la Universitat; de l'altra, cal tenir sempre present que els governs que s'han deixat endur pels cants de sirena neoliberal de les grans empreses no cediran pas fàcilment. Sabem, doncs, que enfrontem la necessitat de difondre el coneixement sobre el procés de privatització, i a partir d'aquest coneixement generar una alternativa.

Però també sabem que res no és impossible: sabem que, no fa molt, el moviment estudiantil grec ha estat capaç de guanyar un pols històric contra el govern conservador, fent tirar enrere per dos cops l'equivalent grec de la LOU, gràcies a la resistència ferotge per part de les assemblees d'estudiants. Sabem, que ara fa un any, els joves francesos van guanyar la lluita al govern i van aconseguir acabar amb la llei del primer treball (el CPE). Sabem que ja en el passat el moviment estudiantil progressista ha pogut vèncer als interessos neoliberals, i sabem que podrem tornar a fer-ho.

Com deia la vella consigna d'un altre moviment estudiantil francès que va marcar una època que ara sembla que alguns volen enterrar: «siguem realistes, demanem l'impossible!».